

Δέκα χρόνια γεροντώτερος κινούσε κατά το σπύτι του ο Προεστὸς σὰν τᾶκουσε αὐτῇ. Τὰ δηγήθηκε τῆς γριᾶς του. Κλαίγοντας ἡ γριά τὰ ξανάειπε τοῦ γιου τῆς. Μὰ ἐκεῖνος μέλις τᾶκουσε, καὶ δίχως μῆτε λέξῃ νὰ ξεστομίσει, σέρνει κατὰ τὸν πύργο καὶ γυρεύει νὰ δῇ τὸν Ἀγᾶ.

Ἐλειπε ὁ Ἀγᾶς στὸ Μεζλίσι ἐκεῖνη τὴν ὥρα. Περιμένε λοιπὸ στὴν αὐλὴ ὁ Ἥλιος. Καὶ περιμένοντας στὴν αὐλὴ φιλοτραγουδοῦσε κ' ἔβλεπε κατὰ τὸ μαγεμένο καφάσι. Δὲν ἄργησε νὰ ξαναπροβάλλῃ ὁ λαμπερὸς ὁ ἥλιος ἀπὸ τῆς μεγαλοῦται χαράμαδα. Ρίχτει μερικὲς ματιὰς γύρω τοῦ ὁ Ἥλιος. Ἐνας καὶ μοναχὸς ζαπτιὲς στὴν αὐλὴ, κι αὐτὸς ροχάλιζε στὴν πεζούλα. Ψυχὴ ἄλλου πουθενά.

Δὲν εἶχε ὥρα νὰ χάνῃ. Ἐπρεπε νὰ τῆς τὸ πῆ πῶς τὸν ἔχασε τὸ νοῦ του μαζί τῆς, πῶς ἔτοιμος εἶναι καὶ τῇ ζωῇ του νὰ δώσῃ. Νὰ τῆς τὸ μιλῇ, Θεὸς φυλάξῃ! Νὰ τῆς τὸ γράψῃ, τὸ πρόλαβε κι αὐτὸ ὁ Προφήτης, ποῦ δὲν ἀφίνει Τουρκοπούλα μῆτε χαρτὶ μῆτε καλέμι νὰ πιάσῃ. Ἄλλο ἀπὸ τραγούδι δὲν ἔμενε. Τραγουδοῦσε λοιπὸν Τουρκικὰ ὁ Ἥλιος, μὲ σιγανὴ καὶ καθάρια φωνή. Νά, πῶς τέλειωνε τὸ τραγούδι:

«Σὺν κατεδαίν' ἡ Πούλια πρὸς τὸ βουνό, ἄς πετάξῃ τὸ Οὐρὶ τῆς αὐγούλας ἀνάμεσα στὶς ἱτιές, κι ἄς ράνῃ μὲ τὴν δροσιὰ του τὰ φτερά τοῦ ἀηδονιοῦ ποῦ τὸ λαχταρεῖ».

Ἱτιές ἐκεῖ ἄλλες δὲν εἶχε παρὰ μερικὲς κοντὰ στὸ ποτάμι, λίγα βήματ' ἀπὸ τὸν πύργο.

Στάθηκε μὴ σιγμὴ ὁ Ἥλιος σιωπηλὸς, νὰ δῇ ἂν εἶταν θάνατος ἢ ζωὴ. Εἶτανε ζωὴ.

— «Πέκι ἐῆ, κουζοῦμ, πέκι ἐῆ», μουρμούριζε τὸ Οὐρὶ ἀπὸ τὸ καφάσι. «Ἐμενε μοναχά, γιατί ἔρχεται ὁ Ἐφέντης».

Γυρῖζε ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Ἥλιος, καὶ βλέπει τὸν Ἀγᾶ καὶ σίμωνε σιγασπερπατώντας γιὰ τὸ γιὰ τὸ. Βγαίνει καὶ τὸν ἀνταμώνει. Καταχάρηκε ὁ Ἀγᾶς σὰν τὸν εἶδε.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὰ κιουτάπια σου, τοῦ λέει.

— Ἐφέντημ, τοῦ κάνει ὁ Ἥλιος, μὲ τὰ κιουτάπια ρωμαϊκὰ ποτὲς δὲ θὰ μάθῃς. Ἐγὼ τὰ Τουρκικὰ τὰμαθα μιλώντας μὲ τὸ Ἀκτίφη τὸ γείτονά μας. Κι ὁ Ἀκτίφης πάλι τὰμαθε τὰ ρωμαϊκὰ τραγουδώντας μαζί μου. Μὲ τὴν ἀφεντεριά σου νὰ τραγουδῶ, δὲν ταιριάζει. Μποροῦμε ὅμως νὰ συντηχάινουμε τὰπομεσήμερο σὰ γυρῖζης περπατώντας ἀπὸ τὸ μεζλίσι. Ἐτσι θὰ τὰ μάθῃς μὴ μορφιὰ τὰ ρωμαϊκὰ.

καὶ πῶς νὰ τοῦ σφίξῃ τὰ χέρια ἀπάνω στὰ τρεμμένα στηθάκια τῆς καὶ πῶς νὰ κρυφτεῖ γιὰ νὰ μὴν πιάνῃ καθόλου τόπο μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Μιὰ ἀνάγκη ἀκατανίκητη νὰ σκύψῃ, νὰ ἐκμηδενιστεῖ, νὰ χαθεῖ μέσα του.

Κι ἀκούγε τὴν καρδιά τῆς νὰ μιλεῖ, νὰ μιλεῖ καὶ νὰ μὴ σιωπᾷ...

(— Ἦρθε πάλι σὲ μένα, Ὁρέστη, ἦρθε. Στὰ χέρια σου μέσα ἔχω ἀδειάσει ὅλη μου τὴν ψυχὴ. Εἶμαι ἐγὼ ἡ ταπεινὴ, ἡ ἀπάνεμη, ἡ καλοήσυχωτη λιμουλά. Ἄν σκύψῃς ἀπάνω μου γελαστός θὰ σοῦ γελάσω κ' ἐγὼ, ἂν σκύψῃς λυπημένος θ' ἀρχίσω κ' ἐγὼ τὸ κλάμα... Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα, τίποτα...)

Καὶ τότε προχωροῦσε ἡ ὥρα τόσο κ' ἡ χαρὰ τῆς γινότανε πρὸ νευρικὰ κι ἀνῆσυχη καὶ σκοτεινιάζε. Ἐνα σύγνεφο φάνηκε γεμάτο κατὰμυρρες φοβέρες.

(— Θὰ πάει ἄραγε; θὰ πάει κι ἀπόψε; Σιμῶνουνε πιά μεσάνυχτα. Θέ μου! Λυπήσου με!)

— Χαμήλωσε τὸ φῶς τῆς λάμπας, εἶπε σιγὰ σιγὰ ὁ Ὁρέστης. Δὲ σοῦ φαίνεται πῶς ἀμα χαμνλώσωμε τὸ φῶς τῆς λάμπας ἀγαπούμαστε πρὸ πολὺ;

Στὸ δωμάτιο χυθῆκανε οἱ ἥσιοι. Μιὰ φοβέρα

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΩΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστὸν γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 31 Δεκεμβρίου 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
8 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
857 Κέρδη	»	50

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων. **δραχ. μίαν** ἕκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων. Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

— Καλὰ, λέει ὁ Ἀγᾶς χαδεύοντας τὰ γένεια του. Κ' ἔτσι γίνεται. Κ' ὅποτε θάρχεται μέσα νὰ πίνῃς ἕνα θερμπετί.

— Ἐφέντημ, θὰ μ' ἀδυνατίζουν τότες πῶς τούρκεψα. Ἐμένα δὲ μὲ μέλει κι ἂν τούρκεψω γιὰ τὸ χατίρι σου. Μὰ ἡ γριά μου—ὡς τὸν τάφο κακῆς τῆς θὰ τῷχει.

— Ὅχι, παιδί μου, τοῦ λέει ὁ Ἀγᾶς, ἐγὼ ποτέ μου δικό μας δὲ θὰ σὲ κάνω δίχως νὰ θέλῃς. Ἐνα πρᾶμα ὅμως σοῦ λέω: Ἀνίσως καὶ τάποφασίσης ποτέ σου, ψυχὴ νὰ μὴ φοβηθῇς, σώνει νὰ ἀναπνέῃ ἀκόμα ὁ Χασάν Ἀγᾶς.

Τὸν κοιτάζει ὁ Ἥλιος μὲ σοδαρὴ καὶ συγκινημένη ματιὰ, καὶ τοῦ κάνει βαθὺ τεμενά.

Ὁ πονηρὸς ὁ Ἀγᾶς ἔδωκε μὲ τί λογῆς ἀγόρι εἶχε νὰ κάνῃ. — Αὐτὸς εἶναι τοῦ πατέρα τοῦ γιου, εἶπε. Ἐδῶ χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ καιρὸς.

— Καλὰ, Ὁγλούμ, τοῦ λέει, ἀπ' αὐριο ἀρχινοῦμε.

Καὶ μπήκε ὁ Χασάν Ἀγᾶς στὸν πύργο, καὶ πῆρε τὴν ἀποργαλιά ὁ Ἥλιος καὶ πήγαινε, ἔχι στὴ μέννα ποῦ τὸν ἀπάντεχε, μόνο στὶς ἱτιές, κοντὰ στὸ ποτάμι. Ἐκεῖ τριγύριζε, ἀναστένανε, ἀνέβαινε, κατέβαινε, κάθιζε, σηκώνουνταν, ὅπου βασιλεῖς ὁ ἥλιος καὶ σκορπίστηκαν τ' ἀστέρια στὸν οὐρανὸ. Καὶ παραμόνευε τὴν Πούλια, καὶ μετροῦσε τὶς ἀτέλειωτες ὥρες. Σὺν φέμα τοῦ φαίνονταν. Σὺν τρέλλα τὸ θάρρειε νὰ

περιμένῃ τέτοιες ὥρες. Ἀγαθοπούλα νὰ τὸν ἀνταμώσῃ σ' ἐκεῖνα τὰ βαθιά τὰ σκότη.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τὰ συλλογιόταν αὐτὰ, ἀκούγει πηγανὴ περπατηξιά μέσα μέσα στὰ πεσμένα τὰ φύλλα. Ἀνατρίχιασε, τουρτούριζε ἀπὸ τὴ λαχτάρα, ἀπὸ τὴν κρυφὴ τὴν χαρὰ. Τὸ «πέκι ἐῆ» λοιπὸν τῆς Μελέκης παραμῦθι δὲν εἶταν. Ὅσο πήγαινε σίμωνε ἡ περπατηξιά, ὅπου φάνηκε κατὰ σὰ γυναικῆσιο κορμὶ μπροστά του, κατὰ ποῦ τὸ σκέπαζε φερετζές. Κάνει νὰ τῆς μιλῇ καὶ πιάνεται ἡ μιλιὰ του. Σεχύνεται νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του, μὰ ἡ γυναῖκα ἀπλώνει φοβισμένη τὸ χέρι καὶ τοῦ λέει νὰ μὴ σμίξῃ κοντὰ τῆς. Ἐχει μήνυμα νὰ τοῦ πῇ. Εἶναι ἡ πιστὴ ἡ σκλάβα τῆς πανώριας Μελέκης καὶ τὸ μήνυμα εἶναι πῶς ἡ πανώρια ἡ Μελέκη δὲ λαχταρεῖ μιᾶς νυχτιᾶς, μόνο ζωῆς ἀλάκερης ἀγάπης· πῶς στὰ χέρια του εἶναι ἡ μοῖρα τῆς κι ἄλλον τρόπο δὲν ἔχει παρὰ νὰ τούρκεψῃ καὶ νὰ τὴν κάμῃ δική του.

Ἐφυγε ἡ γυναῖκα κ' ἔμεινε ὁ Ἥλιος ἀμιλητός. Ἐμεινε ὡς τὴ χραυγὴ. Σὺν τάποφασίσε καὶ πῆγε στῆς ταλαίπωρης μάννας του, γύριζε πίσω μὲ τοὺς παραγυιούς του ὁ γέρος ποῦ ὀλονυχτὶς ἔτρεχε ζητώντάς τον. Βρῆκε ὁ Ἥλιος μὴ πρόφαση, μισὴ ἀλήθειαν, μισὴ ψέμα, καὶ πέρασε.

Μὰ ἡ μέννα δὲ σόχαζε. Ρωτοῦσε καὶ πάλι ρωτοῦσε, ποῦ εἶταν ὅλη τὴ νύχτα.

— Πήγα ν' ἀνταμώσω τὴν ἁμορφώτερη τοῦ χω-

μῆκε μέσα. Στριμώχτηκε πρὸ σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὁρέστη ἡ Χρυσούλα—σὰ νὰ στάθηκε ξάφνου ἡ Μοῖρα στὸ κατώφλι κ' ἦρθε νὰ τῆς τὸν πᾶρει.

(— ὦ! νὰ μποροῦσα, νὰ μποροῦνα, νὰ σὲ κάμω νὰ τὴν ζυγιάσεις! Κ' ἔμένα, Ὁρέστη, τὸ κορμὶ μου, ὅπως καὶ τὸ κορμὶ κάθε γυναικῆς ποῦ ἀγαπᾷ, δὲν ἔχει θερισμό... Μείνε, μείνε μαζί καὶ μὲ μένα ἀπόψε!)

Καὶ τότε χάδεψε σιγὰ σιγὰ τὰ μαλλιά καὶ ἀνά λαφρὰ—λές καὶ θέλανε τὰ χέρια τῆς τὰ ζυμώμενα μὲ τὸ πηχτόχρυσο φῶς τῶν δειλινῶν νὰ ὑφάνουνε ἡ σκίου καὶ ἡρεμία καὶ πέπλους γαλᾶζιους γύρω τριγύρω στὴ ζωὴ τοῦ Ἐκλεχτοῦ.

Τρέχανε ἀποπάνω τους τὰ χάδια, σὰ μυρωδικὰ πολυτίμα. Ἀνοίγανε τίς πόρτες τῆς Καλοσύνης καὶ τῆς Ὑποταγῆς κ' ἡ κλειδαριὰ μοσκοπεριχυνόταν ἀπὸ σμύρνα καὶ ἀρώματα.

(— Μείνε μαζί μου. Θὰ σβήσωμε τὴ λάμπα. Θὰ κατεβάσωμε τίς κουρτίνες. Ὑπάρχουνε χάδια τόσο ντελικάτα ποῦ δὲν ἀντέχουνε στὸ φῶς. Στ' ἀκροδάχτυλά μου ἀνάβουνε τὰ χάδια αὐτὰ καὶ καίνε με! Ὁρέστη! Ὁρέστη!)

Ζεστό ζεστό τὸ κορμὶ τοῦ Ὁρέστη ἀπὸ τ' ἀγκα-

λιασμάτα καὶ τὰ χάδια τῆς Χρυσούλας. Κι ἀναμνησες κόκκινες φουσκῶναν σὰν παπαρούνες καὶ γλυκοσκέφανε στὸ κλειστὸ περιβόλι τῆς μνήμης.

— Θυμᾶσαι, Χρυσούλα, θυμᾶσαι μιὰ μέρα στὸ Μουσεῖο τοῦ Μορῶ ποῦ δὲ βάσταξα μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Σαλώμης καὶ σ' ἄρπαξα ἀπὸ τὴ μεση καὶ σὲ φίλησα στὸ στόμα... ὦ, τί φίλημα εἶταν ἐκεῖνο! Τότε μόνον ἐνοιῶσα πόσο σ' ἀγαπῶ, Χρυσούλα!

— ὦω!

Ἡ φωνὴ τῆς σπικρτάρισε, σὰ σφαγμένο φίδι. Σείστηκε, ρήχτηκε δῶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ὁρέστη καὶ τὸ σωματάκι τῆς λύγιζε κ' ἔτρεμε, σὰν τὸ καλάμι. ὦ! νὰ μποροῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο καὶ ν' ἀπλώσῃ τὰ χέρια τῆς καὶ νὰ κλείσῃ τὰ μάτια τῆς καὶ νὰ πῇ... ὦ! Θάνατε! Θάνατε!

— Σώπα! Σώπα, Χρυσούλα!

(Ἀκολουθεῖ)

ριού και την πλουσιώτερη. Περίμενα, περίμενα και δεν ήρθε. Πηγαίνω τώρα να βρω τον πατέρα της και να του τη ζητήσω. Προξενητάδες ο γυιός σου δε θέλει. Άφησέ τον, και παιδί δεν είναι.

Η μάνα, που να είταν άλλη φορά, τα ρούχα της θάκιζε, τώρα δεν είπε τίποτε, μόνο έκαμε το σταυρό της, που δεν είχε τον τόπο του ο μεγάλος ο φόβος της. Και πρι να προφτάξη να τονε ρωτήσει ποιά είταν ή μάγισσα που τον αποτρέλανε, χάθηκε ο Ήλιος από μπροστά της.

Ίσια στον πύργο πήγε. Ο Άγας, ο τι έκαμε το ναμάζι του κ' έπινε τον καφέ του. Μήτε τον καλοκοίταξε στην αρχή. Τέλος του είπε να καθίση και του πρόσταξε και καφέ.

— Έφεντημ, αρχίζει άμέσως τάγορι, παράξενο θα σου φάνηκε να με βλέπη; τέτοιαν ώρα. Μ' απ' αυτό να καταλάβης πως μεγάλη δουλειά μ' έφερε ως εδώ. Η ζωή μου είναι στα χέρια σου.

— Τι έπαθες, τζάνουμου, ρωτάει ο Άγας.

— Θυμάσαι το τι μου έταξες χτές; πως άμα τάποφασίω, να σου τι πω.

(Ακολουθεί)

ΑΡΙΤΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Τ' ΑΝΑΠΟΔΑ

Φίλε «Νουμά»,

Διάβασα στα τελευταία «Παναθήνια» ένα γλωσσολογικό άρθρο («Ετυμολογικά»), γραμμένο στην καθαρεύουσα, κι από κάτω την υπογραφή Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ. Παραξενεύτηκα κάπως—κι ακόμα περισσότερο σάν άνοιξα τη Γραμματική του:—«Μ. Φιλήντας—Γραμματική της Ρωμαϊκής γλώσσας—τόμος πρώτος—1907», και διάβασα στον πρόλογο τούτα τα χρυσόλογα—ή αχρυσά έπη, καθώς θάν τάλεγε τώρα ο κ. Μ. Φιλήντας:

«Όσο μελετά κανείς τη γλυκιά μας τη γλώσσα, τόσο πιο πολύ την αγαπά κι όσο πιο πολύ την αγαπά, τόσο και πιο δημοφιλής τη γράφει, και τόσο πιο πολύ κταλαβαίνει, πως ή καθαρεύουσα καθόλου δεν είναι γλώσσα ελληνική και πως ή μόνη ελληνική είναι σήμερα έτούτη εδώ. Άφ'τ' τα νιώθω κατάβαθα, τ' αίστάνομαι, και σ'αυτά τ'α γράφω με την καρδιά μου».

Όταν ο Φιλήντας της «Ρωμαϊκής γραμματικής» απαντάει έτσι στο Φιλήντα των «Παναθηναίων», ίγώ δεν έχω να προστίσω τίποτε. Μά σε ρωτώ μοναχά και σε παρακαλώ να μου αποκριθής απερίφραστα:

— Άγώνα κάνουμε ή το κλωτσασκούρι παίζουμε;

Με φίλια
ΑΝΑΠΟΔΟΣ

Σ η μ. το υ Ν ο υ μ ά.—Άγώνα κάνουμε, φίλε, ίγώνα και τον άγώνα δεν τον κάνει ο Φιλήντας, ο Νουμάς και δεν ξέρουμε ποιάς άλλος. Τον άγώνα τον κάνει το «Έθνος»—γιατί έθνος ος είναι ο άγώνας—κι όχι το άτομο, αδιάφορο τί όνομα έχει, βαρύ για έλαφρύ, αυτό. Φυσικά, με το να γράφει ο Φιλήντας σήμερα την καθαρεύουσα, κάποιος ζημιώνεται. Μ' αυτός ο κάποιος, πιστεύει μας, που ζημιώνεται δεν είναι ο άγώνας. Και το κάτω κάτω, φίλε, για να παραξενεύσει και να ξεφονιάζεται με τα τέτα, σημαίνει πως είσαι παιδί ακόμα. Έλεες που γράφαμε κάπως τα βρίσκουμε δλ' αυτά φυσικώτατα, αφού δλ' αυτά, ακόμα κι άλλα, γίνονται στο χειλοβλογημένο Ρωμαϊκό.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κατά την 31 'Οκτωβρίου 1909

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τομείον	Είς μεταλλικόν Είς Τραπεζικά γραμμάτια Είς κεραματικά γραμμάτια διδράχμα και μονοδράχμα Εξωτερικοί λ/σμοί	Δρ.	31 'Οκτωβρίου 1909	30 Σεπτεμβρίου 1909
Εξωτερικοί λ/σμοί	Αντίστοιχον μεταλλικού εις το 'Εξωτερικόν	»	3,503,478.07	3,524,865.72
Δάνειον προς την 'Ελληνικήν Κυβέρνησιν επί αναγ. κυκλοφ. Τραπεζ. Γραμμ.	»	»	506,845.—	356,680.—
» προς την 'Ελληνικήν Κυβέρνησιν διδράχμων και μονοδράχμων.	»	»	1,159,614.—	1,057,188.—
Ομολογίαί έθνικων δανείων	Είς χρυσόν Είς Τραπεζ. Γραμμάτια	Δρ. 28,120,926.25 » 32,433,366.25	40,508,36.52	43,580,591.74
Γεωργικόν Θεσσαλικόν Δάνειον	»	»	160,357.83	173,713.83
Εντοκα γραμμάτια 'Ελλην. Δημοσίου εις τραπεζ. γρ/τια.	»	»	61,778,575.42	61,778,575.42
Προεξοφλήσεις	»	»	9,750,000.—	9,750,000.—
Καθυστερήσεις προεξοφλήσεων	»	»	60,554,292.50	60,630,910.50
Δάνεια και άνοικτοί λ/σμοί επί ένεχυρώ χρηματογρ/των.	»	»	1,440,000.—	1,440,000.—
Δάνεια επί ένεχυρώ έμπορευμάτων	»	»	5,150,903.82	5,150,903.82
Δάνεια και άνοικτοί λ/σμοί επί υποθήκη	»	»	21,273,213.37	21,394,815.23
Δάνεια εις δήμους, λιμένας και λοιπά νομικά πρόσωπα.	»	»	3,541,276.21	3,519,040.81
Χορηγήσεις εις γεωργοκτηματίας	»	»	23,034,855.27	23,508,951.15
Καθυστερήσεις χορηγήσεων εις γεωργοκτημ.	»	»	6,277,775.11	4,553,302.92
Μετοχές εις έγχωρίους εταιρείας	»	»	70,378,948.34	72,421,044.26
Συμμετοχή εις Τράπεζαν Κρήτης	»	»	46,181,948.83	46,264,435.98
Ομολογίαί λαχ. δαν. 'Εθν. Τρ της 'Ελλάδος 2 1/2 % εις τρ. γρ.	»	»	11,912,143.75	13,006,033.75
Τοκομερίδια εν γένει	»	»	5,616,441.90	5,566,492.35
Καταστήματα Τραπεζής και κτήματα εις αναγκαστικών εκποιήσεων	»	»	7,471,158.20	7,471,158.20
Απαιτήσεις έπισφαλείς	»	»	1,250,000.—	1,250,000.—
Έξοδα έκκαταστάσεως (ιδίως δαπάνη κατασκευής Τραπεζ. Γραμματίων)	»	»	728,182.35	733,874.75
Δάφοροι λογαριασμοί	»	»	9,246,440.94	9,267,702.77
Λογαριασμοί τρίτων εν τω 'Εξωτερικώ	»	»	3,526,210.11	3,499,776.75
Λ/σμός εξαγορής συμμετοχής Κυβερνήσεως εις κέρδη Τραπεζ. Γραμματίων	»	»	1,394,032.11	1,389,140.41
Εξαγορά προνομίου Προνομ. Τραπεζής 'Ηπειροθεσσαλίας	»	»	2,574,379.35	2,373,619.64
Προμήθειαι τροφής λαχειοφόρου δανείου (εις Τραπεζικά Γραμμάτια)	»	»	5,881,596.24	2,197,096.88
Διάφορα	»	»	1,075,200.—	1,075,200.—
	»	»	560,000.—	560,000.—
	»	»	50,000.—	50,000.—
	»	»	822,146.25	684,997.96
Δραχ.			407,307,846.49	408,230,112.84

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικόν κεφάλαιον.	Δρ.	20,000,000.—	20,000,000.—
Αποθεματικόν κεφάλαιον τακτικόν και έκτακτον	»	13,500,000.—	13,500,000.—
Τραπεζικά Γραμμάτια εν κυκλοφορία:			
α) δι' λογαριασμών της Κυβερνήσεως.	Δρ. 61,778,575.42		
β) » » της 'Εθνικής Τραπεζής.	» 62,512,441.80		
Τραπεζικά γραμμάτια διδράχμα και μονοδράχμα	»	9,750,000.—	9,750,000.—
Καταθέσεις εν όψει εις μεταλλικόν	»	9,547,345.36	11,961,352.46
Καταθέσεις εν όψει εις τραπεζικά γραμμάτια	»	49,634,782.95	21,069,671.56
Επιταγαι πληρωτέαι	»	1,608,729.25	1,491,208.41
Μερίσματα πληρωτέα	»	228,430.—	284,035.—
Καταθέσεις Δημοσίου προς χορήγησιν δανείων κατά τον ΒΦΜ' Νόμον.	»		
Διεθν. Οίκονομ. Έπιτροπή λ/σμός καταθ. εκ δημ. ύπεργγ.	»		
προσόδων.	Είς χρυσόν Δρ. 734,857.08 Είς τρ. γρ. » 3,742,860.69		
Υπηρεσία 'Εθνικων Δανείων εις χρυσόν	»	4,477,717.77	4,874,092.16
Υπηρεσία 'Εθνικων δανείων εις τρ. γραμ.	»	640,396.80	705,659.05
Καταθέσεις δημοσίου εις χρυσόν	»	306,431.22	372,560.37
Καταθέσεις Δημοσίου εις τραπεζικά γραμμάτια κατά τον Νόμον ΒΦΕ	»	4,808.39	4,808.39
Έντοκοι καταθέσεις Δημ. εις χρυσ. δι' την κατσκ. του Σ.Π.Δ.Σ.	»	15,062.65	15,062.65
» τρ. γραμμ.	»	160,357.83	173,713.83
Καταθέσεις υπό προθεσμίαν και διαρκείας	»	1,257.21	59,996.21
Λαχειοφόρον Δάνειον Τραπεζής 3 % εις χρυσόν	»	119,698,362.26	118,799,336.18
» 2 1/2 % εις τραπεζ. γραμμάτια	»	40,574,160.—	40,574,160.—
Υπηρεσία Λαχειοφόρου δανείου Τραπεζής 3 % εις χρυσόν	»	20,367,900.—	20,367,900.—
» 2 1/2 % εις τραπεζ. γραμμάτια	»	1,495,698.—	1,727,474.—
Καταθέσεις Ταμιευτηρίου.	»	267,345.—	280,142.50
Διάφορα	»	13,418,013.18	13,275,501.83
	»	7,263,061.40	6,624,918.20
Δραχ.		407,307,846.49	408,230,112.84

Εν Αθήναις τη 10 Νοεμβρίου 1909.

Ο Διευθυντής του Λογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΔΕΗΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στο άρθρο για το 'Οδείο μας που δημοσιεύει σήμερα στο «Νουμά» ο άρχισυντάχτης της «Ακρόπολης» κ. Θ. Συναδινός μπορεί να προστεθί και τούτο ο ά στενόγραφο: Κατηγορήσανε τον κ. Νάζο πως ταξιδεύει κάθε καλοκαίρι στην Εύρώπη μ' έξοδα του 'Οδείου. Μά ο κ. Νάζος έχει κι αρκετή περιουσία κι αρκετή αξιοπρέπεια για να μην καταδέχεται να ταξιδεύει με ξένα χρήματα.

— Ο κ. Καλομοίρης από το καλοκαίρι μ'ας έχει τάξει μι'α μελέτη για το 'Οδείο της Αθήνας. Σά δημοσιευτεί αυτή ή μελέτη, από τον ειδικώτερο να μιλήσει για το 'Οδείο μας, θα κλειστούνε μερικά άπύλωτα στόματα που τ'έχουν πάρει δουλιά να συκοφαντούν.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Θ. Νικ. στο Κίεβο. Το βιβλίο που μ'ας ζητάς δεν υπάρχει. Κοίταξε τον κατάλογο και γράψε μας να σου στείλουμε όποιο άλλο θέλεις.—κ. Κ. Παπαθ. στο Αίγιο. Λάβες τη συνδρομή του 1908 και 1909 κ' εύχριστούμε.—κ. Κουρ. στο Neuchâtel. Λάβαμε την έπιστολή· τα βιβλία τα στείλαμε.

ΑΡΙΤΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2
ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ